

Publicerad 2013-03-17 18:27 av Jeppe

Min väns far.

Vi sitter alla på bänkar och förtrollas av dom gulvita väggarnas mjuka former, statyerna på dem som det står om i boken och akustiken i lokalen får vilken visa som helst att bli ett mästerverk.

Våra sår var fortfarande öppna när vi var och sa vårt sista adjö till dig.

Du var som en far för oss alla, behandlade oss likvärdigt även fast vi inte förtjänade det. Vi älskade dig, nästan mer än vad vi vågade erkänna.

Kvinnan i vitt sa många välvalda saker. Men jag kunde inte ta in det, jag kunde bara se din familjs rödspränga ögon och vridna ansikten. Jag vet inte varför, men jag höll mig för gråten och kände att jag behövde vara stark och stötta dom.

När din far gick upp och sa adjö till dig brast det nästan för mig. Aldrig har jag sett en människa så sorgsen, som en man som mist två fruar och två söner.

Jag tänker på din far än idag, jag ömmar för honom.

Idag har din familj gått vidare, men ärren försvinner aldrig.

Vi, dina vänner har gått vidare. Men du är ett bevis på att livet inte är rättvist.

Förevigt saknad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jeppe med Poeter.se id #43933 innehar upphovsrätten